-259/2725



No matter what our kids and the new generation think about us, WE ARE AWESOME !!!!

OUR LIFE IS A LIVING PROOF !!!! To Those of Us Born during 1930 - 1979

TO ALL THE KIDS WHO SURVIVED THE 1930's, 40's, 50's, 60's and 70's!!

We were put to sleep on our tummies in baby cots covered with bright colored lead-base paints.

We had no child proof lids on medicine bottl locks on doors or cabinets and when we rode our bikes, we had no caps or helmets on our heads

As infants & children, we would ride in cars with no car seats, no booster seats, no seat belts, no air bags, bald tires and some times no brakes.

Riding in the back of a pick- up truck on a warm day was always a special treat.

We drank water from the garden hose and not from a bottle. We shared one soft drink with four friends, from one bottle and no one actually died from this.

We ate cup cakes and other sweets made with Butter & white sugar but were not over weight. WHY?

Because we were always outside playing that's why!

We would leave home in the morning, go to school mostly on foot and play all day, as long as we were back when the streetlights came on.. No one was able to reach us all day. There were no cell phones, not even land lines and, we were OKAY

We would spend hours building our go-carts out of scraps and then ride them down the hill, only to find out we forgot the brakes. After running into the bushes a few times, we learned to solve the problem

We did not have Play stations, Nintendo's and X-boxes. There were no video games, no 150 channels on cable, no video movies or DVD's, no surround-sound or CD's, no cell phones.

no personal computers.

no Internet and no chat rooms.

WE HAD FRIENDS and we went outside and found them!

We fell out of trees, got cut, broke bones and teeth and there were no lawsuits from these accidents.

We would get punishments like caning, spankings with sticks, or just a bare hands and no one would call child services to report abuse.

We rode bikes or walked to a friend's house and knocked on the door or rang the bell, or just walked in and talked to them. Imagine that!!

The idea of a parent bailing us out if we broke the law was unheard of. They actually sided with the law!

These generations have produced some of the best Managers risk-takers, problem solvers and inventors ever.

The past 50 years have been an explosion of innovation and new ideas. What can kids today do besides push buttons..

We had freedom, failures, successes and responsibility, and we learned how to deal with it all. If YOU are one of them, CONGRATULATIONS!

You might want to share this with others who have had the luck to grow up as kids, before the lawyers and the government regulated so much of our lives for our own good. - සුබස සහවල අදුරුවුවු සුභාෂිතයෙන්....

ε

නිබඳ

හද මඳ

පතර දුදන අනදර සුදන අදර අවර දිනිඳු සේ ලෙස වැඩි වෙය් අදර අනදර ද පිලිවෙලින් නොවුන් ලතිරු සේ වැන්න අඩු වන මඳින්

කවියේ ගැදි පැදියෙන්:

දදන පතර අනදර (සහ) සුදන අදර ද අවර දිනිද සේ දෙස නිබද වැඩි වෙග් ඔවුන් හද අදර අනදර ද පිළිවෙළින් මඳින් මඳ අඩු වන ලතිරු සේ වැන්න

තේරුම:

දුර්ජනයාගේ මහත් වූ අනාදරය ද, සුජනයාගේ මහත් වූ ආදරය ද, බැස යන හිරු නිසා ඇති වන හෙවනැලි මෙන් නොකඩවා ටිකින් ටික වැඩි වෙය්; මහත් වෙය්.

ඔවුන්ගේ සිත්වල ඇති ආදරය සහ අනාදරය ද පිළිවෙලින් ටිකෙන් ටික අඩු වන උදා හිරුගේ සෙවනැල්ල වැනිය.

ගැට පද:

පතර - මහත් වූ/බොහෝ වූ, අවර දිනිඳු සේ ලෙස - බැස යන ඉරේ සෙවනැල්ල සේ, ලතිරු සේ - (රැස් බාල වූ) උදා හිරුගේ සෙවනැල්ල

පැතැදුමඃ

මේ කවිය තේරුම් ගැනීම සඳහා කුලුනක් ගැන හිතමු. ඉර උදා වන විට (වැසි දිනක හැර) තුලුනේ සෙවනැඳ්ල ඉතා දිනය. ඉර මුදුන් වන්නට වන්නට ඒ සෙවනැඳ්ලේ දින ද ටිකින් ටික අඩුවේ. එය සුදනාගේ අනාදරයන් දුදනාගේ ආදරයන් කෙමෙන් කෙමෙන් අඩු වි යම වැතිය.

එසේ ම ඉරු බැස යන විට ඒ කුලුනේම සෙවනැල්ලේ දිග ටිකින් ටික වැඩි වෙය්. කල්යන විට සුඳනන්ගේ ආදරයන් දුදනන්ගේ අනාදරයන් ටිකින් ටික වැඩි වීම වැනිය.

අපි අත පිටු පසින් කරකවා නාහේ නො අල්ලා පුරුදු විදියට ඉදිරි පසින් නානෙ අල්ලමු.

උදා හිරු නැගෙන්නට කුලුනක දින ටිකින් ටික අඩු වී යයි. එය හරියට සුදනන්ගේ අනාදරයන් දුදාන්ගේ ආදරයන් ධිකින් ටික අඩු වී සය වී යෑම වැනිය. හිරු බැස යන විට ඒ කුලුනේ දින ටිකින් ටික වැඩි වේ. එය හරියට සුදනන්ගේ ආදරයන්, දුදන්නගේ අනාදරයන් ටිකෙන් ටික වැඩි වී මහත් වී යෑම වැනිය.

මෙති දී කතුවරයා නුදුටු සනයය නම් මෙයය්. මද්දහන වන විට සුදනාගේ ආදරය සහ අනාදරයත් දුදනාගේ අනාදරය සහ ආදරයත් පවතින්ගේ බිංදුවේ වීමය, ඒ. හිරු උදාවන විට සුදනාගේ අනාදරය පවතින්නේ අනන්තයේ වීමය, අනෙක.

විසිතුරං

සරසවිය නිති මුව රැදි කිව් ශජ බන්න කල එකසර කෙසරකු සේ තමන් හඳුන්වා ශන් අල්ඛියවන්න මුකවෙට් තුමාගේ අදහස වන්නේ කලු - සූද, උස් - මට් යන දෙවනට මිනිසුන් බෙදන විදියට ම සුදහන් සහ දදනන් ද බෙදිය හැකි බවයි. මෙය ඇත්තට ලැ නොවන කියමාකි. දැහැමි රජටරුත්, උගත් පඩ්වරුත්, සුපේශල ශික්නාකාම පැවිදි උතුමත් වැනි අය ද පරදර පනස නොහොත් ගනිකා පනස සොයා ශිය සැටි පතේ පොත් කදහන් වේ. ඔවින් නරක / දුර්ජනයන් සේ සැලකිය හැකිද ?. නිදිමත අමාරුවෙත් සීර කොට තබා ගත්තත් (රාහා) රාමත නෙවත් රාවිසේ සිරකොට තබා ගැනීම ඊටත් වැඩි අමාරු කාරියක් බව නොදන්නා වැඩිහිටියෙක් නැති තරම් ය. රව්සේ තද වූ විට මනි මැරීමට පාඩා සමහරු පෙළඹෙනි. අද බහිරි නොන්ඞ් සතුන් පවා රාවිසේ සංසිදුවා ගන්නා බව සැහාවිය නොහැකි ඇත්තකි. ඒ සඳහා ලේනුන් බල්ලන් දුකිනන්නා සැටි ඔවත් දැක ඇති නොවද !

සින් දමා රා මත මැඩිය හැකි බව කියති. එසේ කල කරන ඇත්නන් සිටින බව ද කියති. මට ඒ ගැන කියන්නට ඇත්තේ,

"මට මහලු වයසේ - බැරිය වෙන ගායනා පෙර සේ " යන කියමනයි.